

ABSTRAKT

Globální výskyt řady druhů sladkovodních sinic a řas je důkazem jejich snadného šíření. U většiny z těchto mikroorganismů však přesné transportní mechanismy nejsou známy. Bakalářská práce představuje jednotlivé mechanismy, které mohou být za šíření sladkovodních sinic a řas zodpovědné. Zahrnuje informace o čtyřech hlavních způsobech transportu, jimiž jsou šíření vodou (hydrochorie), transport prostřednictvím atmosférického proudění a větru (anemochorie), šíření živočichy (zoochorie) a člověkem (antropochorie), který se zejména v poslední době na transportu sladkovodních sinic a řas taktéž podílí. Práce dále charakterizuje adaptační mechanismy, jež zajišťují sinicím a řasám úspěch při osidlování nových stanovišť, a pojednává o možných důsledcích schopnosti šíření pro distribuci mikroorganismů. V současné době totiž dochází ke střetu protichůdných názorů – kosmopolitní rozšíření versus výskyt endemických druhů. Přes svou důležitost nejsou mechanismy šíření sladkovodních sinic a řas tak prostudovanou oblastí, jak by se mohlo na první pohled zdát.

Klíčová slova: sladkovodní řasy, sinice, mechanismy šíření, spory, cysty, distribuce mikroorganismů, hydrochorie, anemochorie, zoochorie, antropochorie